

„Brezoaia” sau
„Giumalul” de la
Domnești

tradiții **3**

Cornetu
și Glina

fișă de
localitate **6-7**

Patrimoniul
cultural

info CCD **8**

condeie Ilfovene

Nr. 8 | mai 2018 | Publicație de cultură

„UNIREA PRIN SACRIFICIUL NAȚIUNII S-A FĂCUT!”

SIMPOZION CHITILA
27 aprilie 2018

CONSILIUL JUDEȚEAN ILFOV
CENTRUL JUDEȚEAN
PENTRU CONSERVAREA ȘI PROMOVAREA
CULTURII TRADIȚIONALE ILFOV

**„UNIREA, PRIN SACRIFICIUL
NAȚIUNII S-A FĂCUT!”**

PROGRAMUL MANIFESTĂRII

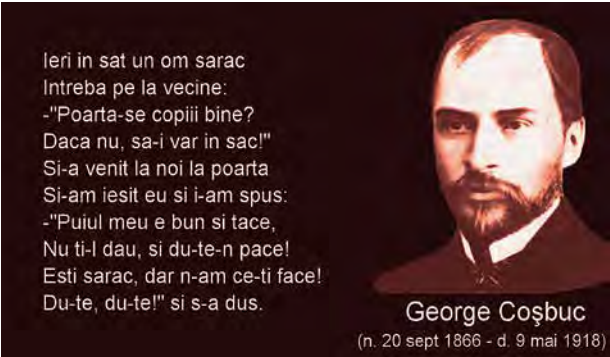
- 10.30 - 11.00 - Primirea invitaților
- 11.00 - Intonarea Imnului Național al României
- 11.05 - Cuvânt de deschidere: Doamna Niță Alexandrina - Director CJCPCT- ILFOV
- 11.15 - Simpozion cu tema „Monumentele Eroilor Marelui Război”. Prezintă: Doamna Dana Mihai - Istoric de Artă
- 11.30 - Moment liric- susținut de domnul Vasile Ghica, culegător de folclor autentic românesc, tezaur uman viu.
- 11.45 - „Despre MAREA UNIRE” – eleva Stănescu Andreea, cls. a-VIII-a, Școala nr. 1 „Ion Vișoiu” din Chitila, participantă la Olimpiada de Istorie. Îndrumător prof. istorie - Palamat Cristian.
- 12.00 - Vizionarea expoziției cu reproducere a fotografiilor personalităților care au contribuit la actul Mării Uniri.
- 12.15 - Acordarea premiilor participanților la Expoziția - Concurs de artă plastică cu tema „Sacrificiul, Jertfa”
- 12.45 - Încheierea evenimentului.

La 27 aprilie curent, la Casa de Cultură „Tudor Arghezi” din orașul Chitila a avut loc lansarea proiectului dedicat Centenarului Marii Uniri cu tema „Unirea prin sacrificiul națiunii s-a făcut!”, proiect care aparține Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, reprezentat de doamna Alexandrina Niță, în calitate de director. A participat din partea Consiliului Județean Ilfov domnul Rizia Tudorache, vicepreședinte. Institutului Național al Patrimoniului a fost reprezentat de doamna Dana Mihai, director științific. De la Arhivele Județului Ilfov a fost prezentă la eveniment doamna director

Cristina Țineghe, de la Inspectoratul Școlar Județean Ilfov - doamna inspector Rori Gheorghisor, de la Școala Gimnazială nr. 1 „Ion Vișoiu” din Chitila - doamna director adjunct Anca Palamar, de la Casa de Cultură a orașului Buftea - domnul director Robert Nagy, de la Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă - domnul director adjunct Iulian Gavrilescu, dar și reprezentanți ai presei județene, ai Casei de Cultură „Tudor Arghezi” din Chitila - domnul Bogdan Stănescu și din partea Primăriei orașului Chitila. Au mai participat oameni de cultură din județ, cadre didactice și peste 200 de elevi.

amănunte în paginile 4-5

100 DE ANI DE LA MOARTEA UNUI MARE POET

GEORGE COȘBUC

Prof. dr. Ioan GHEORGHIȘOR

Poet foarte popular, mai ales în rândul țărănimii române, și neinfluențat în niciun fel de creația eminesciană, George Coșbuc poate fi inclus în același perimetru liric în care se mai situează Ion Pillat, Octavian Goga, Vasile Voiculescu sau Radu Gyr. El nu aparține poeziei moderne nici prin prozodie, care, la Coșbuc are mereu ritm și rimă, și nici prin speciile abordate, cum ar fi idila sau balada, în care poetul refuză subiectivismul. „G. Coșbuc nu se exprimă niciodată pe sine. Idilele lui sunt, s-a spus, mici scenete, reprezentări obiective ale unor persoane și evenimente din satul de altădată”, observă Nicolae Manolescu. Totuși, adaugă criticul, „poetul nășăudean este el însuși mai cu seamă când este un altul”. Tudor Vianu constată că lui Coșbuc „îi plăcea să pornească de la teme istorice sau legendare, de la situații reale de viață. Chiar expresia sentimentelor individuale se organizează la el prin mijlocirea unui «rol» sau sub o «mască»”.

Poezia extrem de muzicală a acestui versificator genial a făcut din George Coșbuc cel mai popular poet român câtă vreme a trăit George Coșbuc scria o poezie care are în vedere ocazionalul și revelează sentimentele unei comunități, neavând pretenția intimității. „Poetul țărănimii” crea versuri care se cereau recitate, pentru că aveau un limpede caracter oral. Dacă lumea în care a trait Coșbuc recepta cu lejeritate și entuziasm idilele cu flăcăi într-o permanentă tentativă de a obține cât mai multe săruturi

Întrebare	Encefal
<i>Lavinia POPESCU, clasa a VIII-a, Școala gimnazială „Alexandru Odobescu” Chiajna</i>	<i>Lavinia POPESCU, clasa a VIII-a, Școala gimnazială „Alexandru Odobescu” Chiajna</i>

Nu-i așa că dacă te-aș pupa în palme și te-aș pune să mergi pe o sfoară la o eternitate de metri înălțime ai începe să fluturi din mâini însă nu ca să-ți ții echilibrul ci ca să-mi răspândești iubirea?	Între patru pereți dormim cu toții iar dimensiunile alor mei sunt cosmice fiecare perete are câte o fereastră și eu dorm cu ea deschisă căci nu există fereastră fără încuietoare însă a mea e de mult ruptă.
--	--

de la fetele sfoase, pentru tinerii din satul de azi scenele din poeziile lui Coșbuc nu mai înseamnă aproape nimic. Poezia extrem de muzicală a acestui versificator genial a făcut din George Coșbuc cel mai popular poet român câtă vreme a trăit. În perioada interbelică și mai apoi, lirica sa a intrat însă într-o relative uitare. G. Călinescu găsește că această uitare „numaidecât după moarte” este „explicabilă”, dar „injustă”. Renumitul critic literar consideră că „marea inegalitate a operei”, dar și „triumful anecdoticului” au contribuit decisiv la căderea din vârful ierarhiei lirice românești a celui care s-a dovedit „nu rareori și un poet mare, profund original”, precum și „un desăvârșit tehnician”. Opera poetică a lui George Coșbuc asociază deseori esteticul eticului și etnicului. Ea are valoare doar câtă vreme caracterul obiectiv, ruralul și satul ardelean cu tipologia sa sunt luate în calcul. Coșbuc înseamnă o sumă de elemente: sociale, morale, psihologice și anecdotice. Daniel Cristea-Enache consideră că „a-l epura pe Coșbuc” de acestea „ar duce la o depozitare a poetului de el însuși”. Faptul că a ilustrat cu precădere satul transilvănean nu a diminuat totuși cu nimic doza de receptare a liricii sale în alte regiuni ale țării noastre. Coșbuc a fost prețuit de un întreg popor și pentru faptul că a evitat să folosească un limbaj regional în poezia sa. Accesibilitatea vocabularului poetului ardelean a fost unul dintre atuurile popularității sale în Moldova sau în Muntenia. Faptul că au intrat în memoria publicului cititor atâtea versuri coșbuciene se explică și prin aceea că sunt de-a dreptul sentențioase. Ion Pop observă că poetul s-a orientat „spre tipare și arhetipuri, spre permanente și eternități, îndreptându-și cugetarea, discursul către formula sentențioasă, gnomică, iar ansamblurile textuale către construcția parabolică, pilduitoare”. Puțini dintre noi nu cunosc pasaje ori sintagme lirice precum cele pe care le vom cita mai jos: „Din codru rupi o rămurea/ Ce-i pasă codrului de ea,/Ce-i pasă unei lumi întregi/ De moartea mea!”, „O luptă-i viața, deci te luptă/ Cu dragoste de ea, cu dor”, „Sunt suflet în sufletul neamului meu/ Și-i cânt bucuria și-amarul”, „Viața asta-i bun pierdut/ Când n-o trăiești cum ai fi vrut” etc. Poet solar, asemenea lui Alecsandri, dar total diferit în abordare, Coșbuc a preferat idilicul. Până și într-o poezie ca „Iarna pe uliță”, poetul ardelean nu este interesat de farmecul anotimpului, ca „bardul de la Mircești”, ci de „spectacolul unde elementele umane ori cele naturale se grupează conflictual”. Totuși, George Coșbuc e un orășean, nu un țăran, cum îl considera Gherea. Vladimir Streinu, N. Manolescu și Petru Poantă au remarcat acest lucru. Ba, mai mult, el este un poet livresc, un cărturar ale cărui idei poetice pornesc de multe ori din literatură. Poetul „asimilează modul idilic de percepție al orășeanului față de realitățile țărănești”, consideră Vladimir Streinu. „Țăranii sunt orășeni costumați; idilismul e rezultatul unei dispoziții artistice”, remarcă, în acest sens, și N. Manolescu. „G. Coșbuc e un actor, un interpret, intrând în pielea unor personaje, spre a le reproduce comportamentul și vorbirea”, mai spune criticul citat. Spectacolul e susținut și de faptul că „idilele coșbuciene au o structură dialogată”, după cum remarcă Petru Poantă. S-a spus despre George Coșbuc că a intenționat să scrie o epopee a satului transilvănean. Proiectul nu a avut finalitate, poetul reușind totuși să creeze două capodopere: „Nunta Zamfirei” și „Moartea lui Fulger”. „Cert este că nu atât epopeea ca gen îl interesa, cât întemeierea unei mitologii poetice românești”, consideră Petru Poantă. Ceea ce nu e puțin lucru. - Foto: Kanak D ■

„Meșesugul l-am învățat uitându-mă cum lucrează bătrânii cioplitori, dar am avut ocazia să am în familie oameni talentați de la care să învăț”.

Daniel Martalogu, artizanul miniaturilor

Daniel Martalogu este un artizan cu care Centrul Județean de Conservare și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov a colaborat în numeroase rânduri, acesta fiind prezent cu standul său la numeroase activități culturale ale centrului, unde a prezentat „pe viu” modul în care își crează propriile opere de artă populară. De asemenea, Daniel

Martalogu a condus ateliere de creație populară în cadrul cărora zeci de elevi au preluat din tainele acestui meșteșug. Născut în București, după ce a absolvit liceul, artizanul nostru a urmat cursurile Școlii populare de Artă, la Secția Sculptură. De peste 15 ani lucrează diferite obiecte de artizanat românesc, respectiv miniaturi în lemn (căsuțe cu specific din diferite zone ale țării noastre, vechi fântâni cu roată sau cumpănă, porți maramureșene și gorjene, bisericuțe din lemn din zona Maramureșului, troițe lucrate după modele tradiționale, linguri de lemn cu creștături tot din zona maramureșeană etc.) Toate creațiile sale sunt unicate, lucrate manual, cu dățițe și alte accesorii vechi sau create personal, după nevoile actului creativ. Începând de la secționarea buștenilor, prelucrarea acestora și crearea segmentelor de material necesare asamblării obiectului propus spre realizare, Daniel Martalogu le face pe toate acestea manual și personal. În general lucrează cu lemn de esență „moale”, adică tei, brad, plop, salcie etc. Lemnul de esență tare (stejar, nuc, cireș) este folosit doar în cazul anumitor obiecte: troițe, cruci, sau obiecte în miniatură după lucrările lui Constantin Brâncuși. Se inspiră din folclorul diferitelor zone, folosind elemente de bază ale sculpturii, ciopririi și creștării lemnului, păstrând totuși o notă personală. Dacă îl vom întreba cum a descoperit acest meșteșug, Daniel Martalogu ne va răspunde: „Meșteșugul l-am învățat uitându-mă cum lucrează bătrânii cioplitori, dar am avut ocazia să am în familie oameni talentați de la care să învăț”. Dar cum îi vin ideile legate de subiectele abordate în opera sa? „Fiecare piesă lucrată de mine izvorăște din suflet și acest lucru îl observă și cei care cumpără obiectele mele!” A participat la numeroase târguri cu tematică folclorică din diferite județe, de unde s-a întors cu numeroase premii și diplome. A devenit chiar un invitat permanent al acestora, acolo întâlnindu-se cu artizani din alte zone ale țării, făcând schimb de idei și experiență. Din 2004 participă în fiecare an la Școala de Vară de Creație pentru Copii - „D.O.R.”, organizată de Centrul Cultural ”Mihai Eminescu” din Sectorul 2, în calitate de instructor. Daniel Martalogu are atelierul de creație în satul Petrești din comuna Corbeanca și are întotdeauna ușa deschisă pentru toți vizitatorii care doresc să îl vadă la lucru sau să îi admire operele. ■

George V. GRIGORE

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor: **Centrul Român pentru Inițiativă Socială**
Redactor șef: **Cătălin DRAGOMIR**
Redactori: **George GRIGORE, Cristina ANGHELUȚĂ, Ionela MIRCEA, Anica POPA**
Foto: **Ionela MIRCEA, George GRIGORE, Marius VĂDUVĂ**
DTP: **Dan DULGHERU**

tipar - www.tipografiaLM.ro

Tel. **0371.084.001**; e-mail: condeiilfovene@gmail.com
ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984
Publicație distribuită gratuit

„Brezoaia” sau „Giumalul” de la Domnești

George V. GRIGORE

Tradiția e singura merinde sufletească a neamului” (Liviu Rebreanu)

La Domnești, în Ilfov, acolo unde a ajuns internetul și facebook-ul, iar vtile bucureștenilor se ridică semețe printre straturile gospodarilor, când nimeni nu se mai aștepta, a avut loc „fenomenul” istoric... S-a întâmplat să fie în a doua zi a Anului Nou, în 2016. Dacă dimineața a fost liniștită, iar casele gospodarilor păreau încă adormite, acestea toate n-au rămas așa, multă vreme. Când cocoșul a cântat de zece ori, aerul potolit s-a umplut de zarvă. Venea vuiet mare, o duduială nemaipomenită și un zângănit metallic necunoscut. Dinspre drumul principal se auzea o gălăgie de năvală, cu tălângi și tobe, cu chiote și muzică. Din ceața ce se ridica apărea o ceată de chipuri aparent nepieptănate, purtătoare de măști fioroase, ce stârnea larma. Infofoliți în haine - bulendre ce atârnav pe trupurile - siluete, ascunși sub bărbi din cânepă aspră sau paruri de mături, cu gură și ochi din cârpe colorate răsucite, cu dinți din bețe de chibrituri sau boabe de fasole, personajele se avântau năvalnic. Unii învârteau amenințător și bate, dar noroc cu muzicanții care veneau din urmă cu buna dispoziție. Altfel, ai fi crezut că vorba de vreo gălceavă locală. Trecătorii matinali nu erau totuși speriați, pentru că știau că este vorba de „Brezoaie”, de vechiul obicei strămoșesc, reaprins din nou, în vatra satului. Primăria anunțase evenimentul și parada din timp, dar oamenii prinși în activitatea cotidiană a începutului de An Nou, uitaseră parcă cu totul de aceasta și priveau curioși la alaiul ce avea în frunte un mire, o mireasă și un preot, urmați de mascații fioroși și zgomotoși. Ca și semnificație a evenimentului, acesta reprezintă „...un timp al purificării și al instituirii unei noi ordini, odată cu schimbarea anului. Care include elementele sociale, administrative, morale și, în general, civile”, a precizat etnologul Doina Ișfănoni, cercetător la Muzeul Satului „Dimitrie Gusti” din Capitală, care a studiat cu acribie aceste obiceiuri strămoșești, zise și „păgâne”. Argumentul unei „noi ordini” chiar sună foarte modern, dar în cazul nostru iată o precizare foarte importantă: aceea că „Brezoaiele” din Domnești adună semne înrudite ale unor tradiții străvechi, din istoria lumii. Izvorul lor este unul precreștin, de dincolo de vechimea secolului I, î.Hr..

Semnificația „pragurilor timpului”

Dr. Doina Ișfănoni: „În aceste mentalități - totdeauna la cumpăna dintre ani - perioada dintre 31 decembrie și 1, 2 ianuarie e un timp marcat ca fiind al haosului cosmic. De ce? Pentru că îndată cu anul încheiat se consumă și secunde astrale, când dispar împreună cu el vechile obiceiuri, legi - dintre cele dăunătoare, rele. Și, simultan, ele trebuie schimbate cu toate celelalte, bune, ale unui an nou. Sunt praguri ale transfigurării timpului, toate dedicate unui optim al vieții, favorizată și ocrotită de noile rânduieli ale inaugurării anului. Așadar, alaiul trebuie să recreeze un moment al începutului universal. Al unei mici cosmogonii, interpretate prin dans, gestică, ținută vestimentară și zgomote. Iar fiecare personaj din aceste ritualuri trebuie să redea sugestia prin care omul din spatele măștii reușește să alunge din comunitate tot ce e rău”. Că e așa, stă dovadă revitalizarea evenimentului de la Domnești, după 40 de ani de uitare. „Brezoaia”, sau „Giumalul” e un moment important al capitolelor vechi de istorie culturală și populară, ale locului. El și-a datorat prima ediție a reluării celor aflați în fruntea comunității,

respectiv Primăria comunei Domnești și Consiliul Local. Aceștia au asigurat sprijinul logistic și material pentru reușita acestui demers remarcabil. Alcătuit de Doina Scripa, referent superior în cadrul primăriei, proiectul „Obiceiuri vechi, din vatra satului” anunță că se va desfășura pe o perioadă de cel puțin doi ani. Ei au avut ajutorul consistent și însemnat a doi experți, consultanți de specialitate. Dr. Doina Ișfănoni, cercetător etnolog la Muzeul Satului „Dimitrie Gusti” din Capitală - a dialogat încă din toamna trecută cu vârstnici ai localității, în mai multe rânduri, pentru documentarea la fața locului a evenimentului, dar a și cercetat lucrări de specialitate, cum sunt cele ale prof. Romulus Vulcănescu. „El a dat detalii ale spectacolului ritual de la Domnești. Și l-a marcat ca fenomen încă existent în 1960, desfășurat pe anumite coordonate de specificitate locală”, a precizat Doina Ișfănoni. Ei i s-a alăturat și Ecaterina Lazarenco, membru al Asociației coregrafilor ansamblurilor folclorice din România, care s-a ocupat de costumația mascaților și de coregrafia paradei. Alaiul personajelor gălăgioase, travestite în roluri specifice, a urmat un traseu pe drumurile comunei, de peste 8 km. Gerul zilei nu i-a împiedicat pe deghizați, nici pe gospodarii dinainte pregătiți de întâmpinare, să cinstească întâlnirea menită să spulbere relele anului încheiat și să aducă tot binele în cel proaspăt născut. Și au fost multe popasuri, la casele gospodarilor din Domnești, iar mesele întinse i-au așteptat pe mesagerii paradei. Ospeția tuturor a însemnat țuică și vin, grătare cu fripturi de porc, cârnați, jumări, pateuri, șuncă, măsline, slănină cu ceapă, covrigi, cozonac, plăcinte, apă minerală, sucuri, cafea și alte bunătăți.

Doina Ișfănoni a ținut să menționeze și faptul că „aici avem Brezoaie, nu Brezaie, care în ritualurile tradiționale e reprezentată de capră (...) Îi spunem și „Giumal”. Sonoritatea lui e orientală, cu sensul de „carnaval”. Probabil a fost asimilat de comunitatea denumită istoric „la sârbi”. În realitate, ei sunt bulgarii care au fost prizonieri de Imperiul Otoman, în războiul ruso-turc din 1828-1829. Când s-au refugiat în Principatele Dunărene, ei s-au declarat sârbi și nu bulgari, de teama represaliilor”. Doina Scripa: „Ceremonialul e susținut de un grup principal de personaje: Moșul și Baba, Mireasa, Mirele - conduși de un Vătaf. Alte măști reprezintă relele unor profesii sau caractere umane: Vânătorul, Popa, Prostituata, Dracul, Cadăna, Proasta satului, Perceptorul etc”.

În Domnești și în satele învecinate se întâlnește o formă de brezoaie, în care accentul se pune nu pe o mască singulară cu câțiva comparași, ci pe o întreagă ceată mascată cu măști similare. Ceata de feciori se numește „brezoaie”. Ea este alcătuită din circa 50-60 persoane, din care demascați sunt numai căpitanul (vătaful), fluierașii și toboșarii, iar restul mascate, cu două soiuri de măști: unele zooantro-pomorfe, în care predomină monturi extravagante de penaje (aripi întregi de păsări domestice ce ating uneori un metru și jumătate înălțime)

numite „chipuri” și altele antropomorfe fanteziste, în care predomină figuri caricaturale de draci, popi, călugări, doctori, alergători, babă, moș, proastă, mireasă, etc. Partea care alcătuiește costumul măștii este improvizat din haine vechi, țoluri, cuverturi, de care se prind regulat sau neregulat diferite zdrențe (bucăți de material; fâșii) multicolore. Chipurile de brezoaie încep să fie confecționate încă de pe 5 sau 6 decembrie, pentru a fi terminate cu două zile înainte Anului-Nou. În toată această perioadă „închipuiții” învață „jocul clopotelor”, „jocurile cu fluier și tobă” și glumele pentru trecători. În ziua de Anul Nou, dis-de-dimineață „ceata de închipuiți” încep jocul, luând casă de casă, de la un capăt la altul al satului. Pe drum chipurile de brezoaie aleargă sau merg domol jucând clopotele. E în acest joc al clopotelor mult rafinament.

Un scriitor cu har spunea că degeaba păstrezi tradițiile, dacă nu le cunoști originea și nu le înțelegi. Avea dreptate. Pentru că, iată, „Brezoaiele” de Domnești și-au explicat simbolistica și forța încă de la prima reparație pe străzile comunei, după peste 40 de ani de tăcere. Așadar, „Brezoaiele” sunt purtătoare ale simbolurilor care năvălesc în viața satului, fără să întrebe pe nimeni. Aceste duhuri întruchipate de măști sunt autoritare și fac numai ce vor. Să fim bine-înțeleși: ele sunt personaje pozitive, dincolo de urâtenia și exagerările măștilor. Jocurile cu măști alungă răul care a rămas cuibărit pe ulițe, pe la răspântii de drum, în ogrăzi, în acareturile din afară ale gospodăriei, în întregul spațiu al comunității, trecând pragul către un An Nou, un timp nou, curat și luminat. ■

Din evenimentele lunii mai:

3 mai 1560: Diaconul Coresi și Tudor diacul încep tipărirea (până la 30 ianuarie 1561), la Brașov, a primului „Tetraevanghel” în limba română.

3 mai 1848: Are loc Marea Adunare Națională de la Blaj, în cadrul căreia românii ardeleni au adoptat programul Revoluției române din Transilvania, „Petițiunea Națională”.

6 mai 1990: A avut loc primul „Pod de flori” de peste Prut - prima deschidere a frontierelor dintre România și actuala Republica Moldova.

9 mai 1877: Mihail Kogălniceanu citește în Adunarea Deputaților Declarația de Independență a României. Această zi va deveni Ziua Independenței în România.

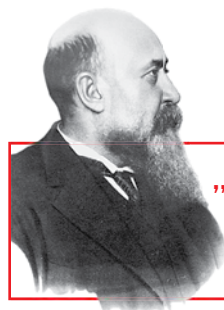
9 mai 1918: A murit la București George Coșbuc, poet, critic literar, ocazional și traducător român din Transilvania, membru titular al Academiei Române din anul 1916.

14 mai 1955: A fost semnat „Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală” („Tratatul de la Varșovia”) între Albania (retrasă în 1968), Bulgaria, Cehoslovacia, R.D. Germană, Polonia, România, Ungaria și Uniunea Sovietică (intrat în vigoare la 5 iunie 1955).

16 mai 1812: A fost semnată Pacea de la București prin care se încheia războiul ruso-turc (1806-1812). Basarabia era anexată de Rusia.

20 mai 1990: Primele alegeri libere în România de după cel de-Al Doilea Război Mondial, încheiate cu victoria FSN și alegerea lui Ion Iliescu în funcția de președinte al României

Sursa: Wikipedia

„UNIREA PRIN SACRIFICIUL

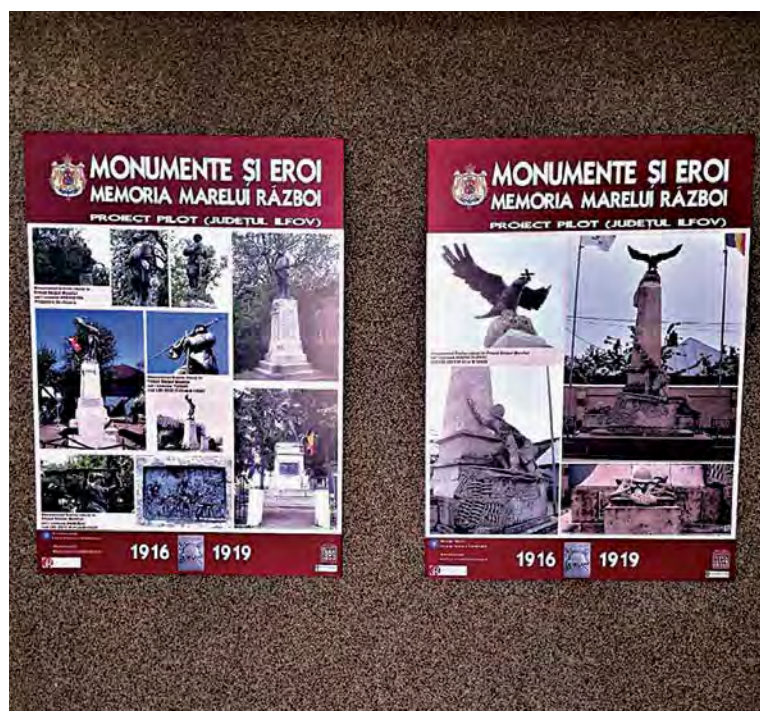
„Fără a uita pe nimeni din cei care au colaborat la această faptă a Unirii, de la general și de la fruntaș ardelean, până la ultimul ostaș și țăran omagiul recunoștinței noastre să se îndrepte azi către poporul acesta întreg de oriunde și toate veacurile, martir și erou“. (Nicolae Iorga)

La 27 aprilie curent, la Casa de Cultură „Tudor Arghezi“ din orașul Chitila a avut loc lansarea proiectului dedicat Centenarului Marii Uniri cu tema „Unirea prin sacrificiul națiunii s-a făcut!“, proiect care aparține Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, reprezentat de doamna Alexandrina Niță, în calitate de director. A participat din partea Consiliului Județean Ilfov domnul Rizia Tudorache, vicepreședinte. Institutului Național al Patrimoniului a fost reprezentat de doamna Dana Mihai, director științific. De la Arhivele Județului Ilfov a fost prezentă la eveniment doamna director Cristina Țineghe, de la Inspectoratul Școlar Județean Ilfov - doamna inspector Rori Gheorghișor, de la Școala

Gimnazială nr. 1 „Ion Vișoiu“ din Chitila - doamna director adjunct Anca Palamar, de la Casa de Cultură a orașului Bufta - domnul director Robert Nagy, de la Agenția Județeană de Ocupare a Forței

de Muncă - domnul director adjunct Iulian Gavrilescu, dar și reprezentanți ai presei județene, ai Casei de Cultură „Tudor Arghezi“ din Chitila - domnul Bogdan Stănescu și din partea Primăriei orașului

Chitila. Au mai participat oameni de cultură din județ, cadre didactice și peste 200 de elevi.

Atmosferă specială

În cadrul evenimentului a avut loc simpozionul cu tema „Monumentele Eroilor Marelui Război“, concursul județean de artă-plastică cu tema „Sacrificiul, Jertfa“ și o expoziție cu reproduceri fotografice ale personalităților implicate în Marea Unire, personalități marcante care au contribuit la întregirea țării, în anul 1918.

Lucrările de artă plastică au fost realizate de copii și tineri din județ cu vârste între 6 și 18 ani. Pe parcursul întregii manifestări au fost proiectate pe un ecran portretele personalităților marcante care au contribuit la actul Marii Uniri, spre a fi într-un anume fel prezente și ele la acest act cultural.

De asemenea, atmosfera a fost susținută de acordurile cunoscutelor opere ale compozitorilor Ciprian Porumbescu și George Enescu, fapt care a creat o încălzătură de o natură cu totul specială.

După intonarea Imnului Național al României, a urmat emoționantul cuvânt de deschidere al doamnei director Alexandrina Niță, din partea Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov. Doamna Dana Mihai, cunoscut istoric de artă și director științific al Institutului Național al Patrimoniului, a prezentat simpozionul cu tema

„Monumentele Eroilor Marelui Război“, exemplificând cu materialul expozițional prezentat pe panopliile și șevaletele aflate în vecinătate publicului, pe scenă, pe lateralele sălii mari de spectacol și pe holurile Casei de Cultură.

Domnul vicepreședinte al Consiliului Județean Ilfov, Rizia Tudorache, a transmis un mesaj vibrant despre patriotismul românilor care au dat sacrificiul suprem în Marele Război, pentru ca România să fie întregită, iar tinerei generații să-și iubească țara și să nu-și uite înaintașii. A urmat eleva Andreea Stănescu, din clasa a VIII-a (Școala Gimnazială nr. 1 „Ion Vișoiu“ din orașul Chitila) participantă la Olimpiada de Istorie (profesor îndrumător Cristian Palamar), care a prezentat lucrarea „Despre MAREA UNIRE“.

„Sacrificiul, Jertfa“

După o trecere în revistă și prezentare a personalităților

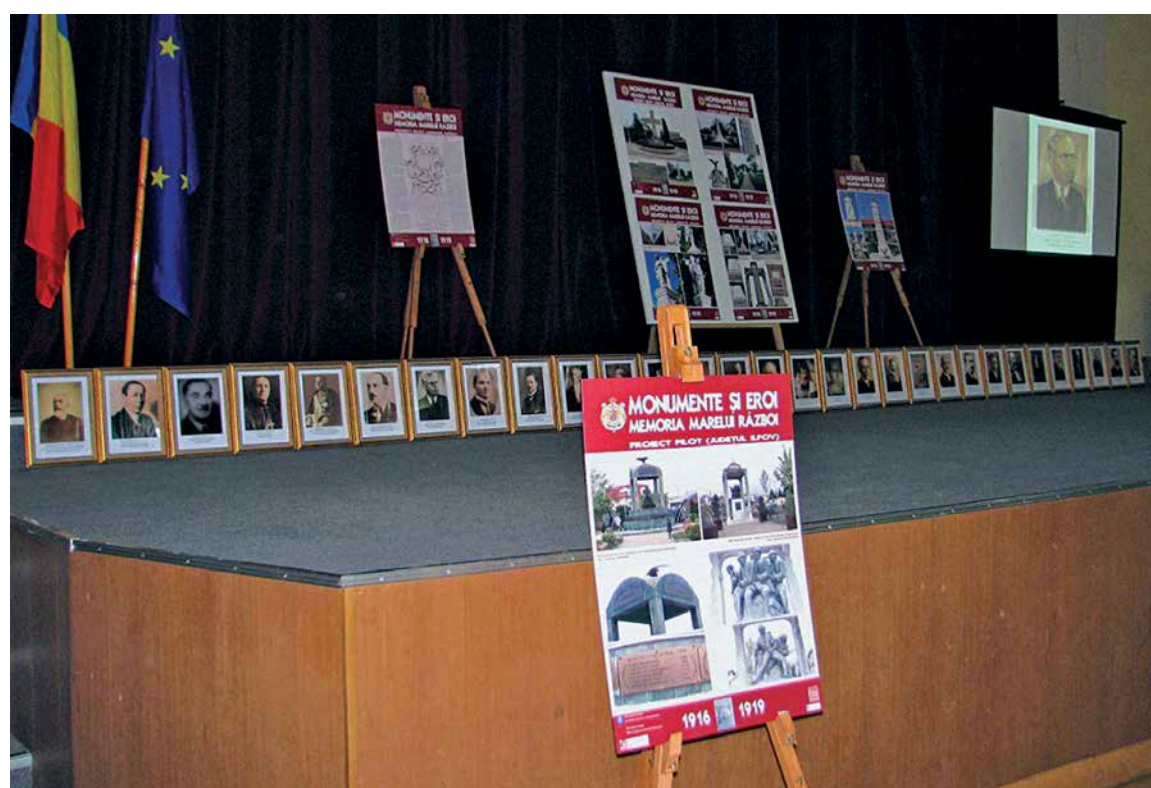
NAȚIUNII S-A FĂCUT!“

care au contribuit la actul Marii Uniri, au fost acordate premiile participanților la Expoziția - Concurs de artă plastică „Sacrificiul, Jertfa”. Au fost prezentate în concurs 83 de lucrări, semnate de 76 de elevi participanți, împărțiți pe două categorii: de la clasa zero până la clasa a IV-a și de

la clasa a V-a la clasa a VIII-a. Juriul expoziției - concurs a fost format din Mihnea Badea (Școala Gimnazială nr.1, Buftea), Cristian Palamar (Școala Gimnazială nr. 1 „Ion Vișoiu” din Chitila), Mariana

Badea (Școala Gimnazială nr. 1 „Ion Vișoiu” din Chitila) și Anica Popa (Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov). Aceștia au notat și au deliberat, fiind acordate 17 Premii I, 8 Premii II, 17 Premii III și 34 de mențiuni. Profesorii îndrumători ai acestor minunați și talentați copii sunt preotul Ștefan Niță (Parohia Pașcani din Moara

Vlăsiei), Maria Niță (Școala Generală nr.1, Moara Vlăsiei), Mirela Niță (Centrul Cultural Social de pe lângă Parohia orașului Bragadiru), Roxana Popescu (Liceul Teoretic „Ioan Petruș” din Otopeni), Ioana Stoilă (Școala Gimnazială nr.1, Ciorogârla), Ana Rădulescu (Școala Gimnazială nr.1 Berceni și Liceul Teoretic „Al. Rosetti” din Vidra) și Mariana Tănase (Școala Gimnazială nr.1 Buftea). Mulțumind gazdelor pentru ospitalitate și organizatorilor pentru crearea acestui moment special, cei peste 200 de participanți au aplaudat îndelung și au căutat apoi din nou spațiul expozițional spre a mediatiza fotografic, pe rețelele de socializare, evenimentul care s-a desfășurat la Chitila și care va lăsa amintiri plăcute în memoria noastră. ■

Cornetu este o comună din Ilfov, formată din satele Buda și Cornetu (reședința). În trecut a mai purtat numele Buda-Cornetu. Comuna se află în sud-vestul județului, pe malul stâng al Argeșului - acolo unde acesta formează lacul de acumulare Mihăilești - și pe malurile Sabarului. Este traversată de DN6, care leagă Bucureștiul de Alexandria.

Istoria ne spune că, înainte de urcarea lui Mihai Viteazul pe tronul Țării Românești, exista pe câmpul dintre Argeș și Sabar o așezare, numită Măicănești, cu populație formată din moșneni (țărani liberi cu pământ). În timpul domniei lui Mihai Viteazul mulți dintre aceștia și-au pierdut libertatea și pământul, devenind iobagi. În vremea lui Matei Basarab, mulți țărani au fugit de pe moșii, iar cei care au rămas și aveau pământ au început să și-l vândă, pentru a supraviețui. Între anii 1640-1671 sunt pomeniți aici boierii acelei vremi care au cumpărat „funiile” de pământ ale țăranilor, respectiv Manu Negustoru, Ghiora Căpitan și Stroe Leordean. Părăsirea localității de către „măicăneșteni” a determinat pe acești boieri care cumpăraseră „funiile” țăranilor, să aducă oameni de peste Carpați, pentru a-și asigura brațele de muncă necesare. Nou veniții și-au făcut locuințele undeva la vest de vechea vatră a satului Măicănești, lângă o pădure de corni, de unde a provenit și noua denumire a satului: Cornetu. Chiar voievodul Mihai Viteazul, atunci când trecea prin zonă, își lega calul de un stejar bătrân și rotat, aflat undeva în

apropierea satului, spune legenda. La sfârșitul secolului al XIX-lea, Cornetu făcea parte din plasa Sabarului a județului Ilfov și era formată doar din satul de reședință. În comună funcționau o școală mixtă cu 21 de elevi și o biserică ortodoxă. Satul Buda era reședința unei alte comune, Buda-Prisiceni, formată din satele Buda, Poșta și Drugănești. În Buda-Prisiceni existau două școli mixte, două biserici (una în Buda și una în Drugănești) și un pod peste Argeș. În 1925, cele două comune erau deja unite sub denumirea Buda-Cornetu, cu reședința la Buda și arondată plășii Domnești din același județ. Comuna avea 4.336 locuitori și era formată din satele Buda, Cornetu-Glăgăveanu, Cornetu din Vale, Drăgănescu și Poșta. Comunele Buda și Cornetu s-au separat din nou, temporar, în 1931. În 1950, comuna a fost inclusă în raionul V.I. Lenin al orașului republican București. În 1968, comuna Cornetu a fost arondată județului Ilfov, reînființat, pentru ca în 1981, la o reorganizare administrativă, să devină parte din județul Giurgiu, pentru patru ani, înainte de a fi transferată Sectorului Agricol Ilfov.

Mica bibliotecă creștină de la Biserica „Sfânta Cuvioasă Parascheva”

Două obiective din Cornetu sunt incluse în lista monumentelor istorice din Ilfov, ca monumente istorice de interes local, ambele fiind clasificate ca situri arheologice - așezarea geto-dacică de pe malul sudic al Sabarului și fundațiile vechii biserici din Cornetu (secolele al XVII-lea-al XVIII-lea). În prezent avem în localitate două așezăminte ortodoxe: Biserica cu hramul „Sfânta Cuvioasă Parascheva”. Inițial exista aici o bisericuță de lemn cu același hram. La acea vreme, urmași ai boierului Marinescu-Bragadiru continuau să stăpânească pământuri și în Cornetu. Actualul lăcaș de cult a fost construit din temelie, cu cărămidă, în anul 1900, cu ajutorul material al lui Dimitrie Marinescu-Bragadiru, proprietarul moșiei,

CORNETU

La umbra unei păduri de corni

dar și din darurile și munca enoriașilor, la stăruința preotului paroh Tudor Poenaru. Lăcașul este prevăzut cu două turle - turla Pantocratorului este deschisă, iar cea de deasupra pronaosului este oarbă. Lungimea bisericii este de 28 de metri, lățimea în naos de 11,50 metri și înălțimea până în vârful turlei este de 22,40 metri. Catapeteasma, lungă de șase metri și înaltă de 4.5 metri, a fost adusă de la vechea Biserică „Sfântul Nicolae Vlădică” din București și este ornamentată în stil brâncovenesc, având icoanele din registrele superioare de o mare valoare artistică. Aici s-a înființat un cor de copii, care, sub îndrumarea preoților slujitori, participă la serbările școlare și în biserică la marile sărbători religioase.

Biserica dispune și de o mică bibliotecă creștină, spre întâmpinarea nevoilor credincioșilor de a se îmbogați sufletește din tezaurul Ortodoxiei. Parohia sprijină periodic familiile nevoiașе din cuprinsul ei, precum și pe alți credincioși care participă la sfintele slujbe, care au dificultăți și solicită ajutor. De asemenea, preoții slujitori acordă asistență religioasă și ajutor material copiilor cu dizabilități din cele două case

de copii ale „Fundației Motivation”, aflate pe raza parohiei. Cea de a doua biserică din comună are hramul „Nașterea Maicii Domnului” și se află în satul Buda. Numele localității este de origine stră-română și înseamnă „cetatea din vale”, ceea ce trimite spre faptul că, inițial, satul se afla mai jos decât acum. După 1864, în urma reformelor aplicate de Alexandru Ioan Cuza, o parte din locuitorii satului Buda au fost împroprietăriți, în vreme ce alții au rămas în slujba boierului Dumitru Bragadiru. Biserica veche din satul Buda a fost construită în 1858, de doi miniștri ai Guvernu-

lui Barbu Știrbei. În 1987, însă, când albia râului Argeș a fost lărgită, biserica și satul Buda au fost acoperite de ape, iar locuitorii au trebuit să se mute mai sus, în Cornetu, Bragadiru și Mihăilești. După 1989, o parte din locuitorii vechiului sat și-au manifestat dorința de a fi reînființată localitatea Buda. Astfel, reamenajarea localității a început în 1992. În mod firesc, comunitatea avea nevoie de un nou locaș de cult. În 2007 s-a pus piatra de temelie a noii biserici. Noul locaș de rugăciune este închinat „Nașterii Maicii Domnului”.

Biblioteca școlară are peste 3.000 de volume

Pe raza comunei Cornetu se află o școală modernizată între anii 2013-2015, cu o extindere în anii 2016-2017, având 650 elevi la gimnaziu și 450 elevi la ciclul primar. Școala deține o bibliotecă cu 3.000 de volume, are o sală de sport multifuncțională unde s-a semnat un parteneriat cu „Clubul Sportiv Steaua București”. De asemenea, mai sunt două grădinițe modernizate (una cu program prelungit, iar a doua cu program normal). Ca manifestare de amploare, Cornetu are Ziua Localității, care se serbează la 14 octombrie, de „Sfânta Parascheva”. Nu există informații privind existența unor meșteșugari locali. Există o solistă de muzică populară recunoscută, Maria Stroe și un poet - George Dinu. La școala din localitate există un cerc de limbă engleză și un grup vocal intitulat „Flori de corn”. Aici apare și revista „Flori de corn”. Mai activează și un grup sportiv de Shotokan, premiat cu diferite ocazii (coordonator sensei Cătălin Roșioară. În Cornetu, ca locații pentru spectacol și activități culturale și de divertisment avem noua Casă de Cultură (modernizată, cu sistem de sonorizare, proiecție, cu o capacitate de 303 locuri), Sala de Festivități (multifuncțională, cu o capacitate de 220 locuri, dotată cu sonorizare, proiecție video, cu un parc amenajat în față, pentru evenimente exterioare) și baza sportivă Cornetu (pentru evnimente cultural-sportive). ■

George V. GRIGORE

Glina este o comună din Ilfov, formată din satele Cățelu, Glina (reședința) și Manolache. Cuvântul „Glina” este de origine slavă și înseamnă „lut”, adică pământul bun din care se fac oalele, dar și „țarină”, „pământ”, „moșie”, de unde și denumirea mai veche a satului - „Glina - Gherman”, adică „Moșia lui Gherman”, vechi proprietar aici. Comuna se află în sud-estul județului, pe malurile Dâmboviței. Este străbătută de Centura Capitalei, iar în extremitatea nordică începe A2 București - Constanța, care are lângă satul Cățelu o ieșire pe șoseaua de centură.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, teritoriul comunei era împărțit între comuna Bobești-Bălăceanca (satele Glina-Gherman, Glina-Macri și Manolache) și comuna Dudești-Cioplea (satul Cățelu). În perioada interbelică, situația s-a menținut, satul Glina formându-se din contopirea satelor Glina-Gherman și Glina-Macri. În 1950, teritoriul actual al comunei a fost inclus în raioanele Tudor Vladimirescu (satele Manolache și Cățelu) și Nicolae Bălcescu (satul Glina) ale orașului regional București. În 1968, comuna Glina apare formată din toate cele trei sate, drept comună suburbană a municipiului București. În 1981, a fost eliminat conceptul de comună suburbană, Glina devenind parte a Sectorului Agricol Ilfov. Până la împărțirea administrativă din 1968, comuna a purtat mai multe nume, după cum urmează: până în anul 1937 s-a numit Bobești-Bălăceanca; după 1937, satele Glina, Bobești, Șerbănică, Manolache și Cățelu se separă de Bălăceanca sub denumirea Cățelu; după anul 1968, localitatea este numită Glina.

Cunoscută pentru „celebra” groapă de gunoi de aici (închisă sau redeschisă?!), trebuie să spunem că pe teritoriul comunei se află și „Stația de Epurare a apelor uzate Glina”, una dintre cele mai importante lucrări pe fonduri europene, atât prin valoare, cât și prin utilitate. Până nu demult, Bucureștiul a fost singura capitală europeană care își deversa apele uzate direct în Dâmbovița și, de aici, în Argeș, Dunăre și în final în Marea Neagră. Stația de Epurare Glina, începută pe vremea lui Ceaușescu, are nevoie de extindere rapidă. Concret, se reduce

IZVOR DE APĂ VIE PENTRU RIVERANI

impactul negativ al poluării râurilor și al infiltrațiilor de ape uzate în pânza freatică din zona bazinului hidrografic al Dâmboviței, Argeșului și Dunării. Stația are relevanță în marea Strategie a Dunării - o strategie paneuropeană a UE, care cuprinde printre altele România, Germania, Austria,

Ungaria și Bulgaria, pentru dezvoltarea coordonată și coerentă a țărilor riverane, cu bani europeni și naționali. Până acum s-au investit peste 100 milioane de euro, urmând alte 159 de milioane de euro să fie alocate până în 2020, pentru continuarea proiectului.

„Cultura Glina”

Ca istorie, zece obiective din comuna Glina sunt incluse în lista monumentelor din Ilfov de interes local. Toate sunt clasificate drept situri arheologice, comuna fiind un centru important de situri arheologice, în satul Bălăceanca din comuna vecină, Cernica, fiind găsit un sit care a dat numele „Culturii Glina”. Trei situri vechi arheologice se află la Manolache, patru la Glina, două la Cățelu și unul foarte aproape de Bălăceanca. Terasa înaltă a Dâmboviței a fost locuită din cele mai îndepărtate timpuri. Pe movila de la Glina s-au descoperit pentru prima oară vestigiile unei culturi materiale datând din epoca bronzului (cca. 1.700 î.Hr.) și care din acest motiv a fost desemnată cu numele de „Cultura Glina”. Creatorii acestei civilizații, identificați și în alte părți ale țării (*Dealul Melcilor* din Brașov, în anumite zone din Oltenia) se ocupau cu agricultura, creșterea vitelor și foloseau unelte și arme din bronz.

Prima atestare scrisă a numelui „Glina” se găsește într-un document emis de Petru Vodă cel Tânăr în 1563, prin care se întărea dreptul unui fiu al lui Pădure Logofăt, asupra unui ogor în Glina. La sfârșitul secolului al XVI-lea, satul, la fel ca și alte așezări învecinate, erau închinat Mănăstirii Plumbuita. Un secol mai târziu, în vremea lui Constantin Brâncoveanu, documentele amintesc de Radu Logofătul Glineanu. Biserici - așezăminte creștin-ortodoxe, aflate pe raza localității, sunt patru. Avem Biserica „Adormirea Maicii Domnului” din Glina. Istoria acesteia este deocamdată incompletă,

deoarece nici un document nu vorbește despre întemeierea ei. Nu s-a păstrat nici o pisanie și nici bătrânii satului nu cunosc prea mult din trecutul ei, spunând, pe la jumătatea secolului trecut, că așa au pomenit-o. Într-un anuar al *Casei Bisericii*, întocmit în 1909, se spune că biserica satului Glina a fost construită în 1700 și a fost reclădită în 1890, fără a specifica pe ce documente se sprijină informația și nici care au fost ctitorii ei. Cel mai vechi document care se găsea în biserică este unul de pe la jumătatea secolului trecut - o însemnare pe coperta interioară a unei cărți -, făcută în 1832, de preotul slujitor al acestei biserici.

Biserica „Sfânta Treime” din Bobești are o pisanie care ne dezvăluie următoarele: „Cu mila și cu ajutorul dumnezeiesc, acest sfânt și dumnezeiesc lăcaș din temelie s-a radicat de dum-lui vel bar Constantin Bălăceanu și de dum-ei băneasa Sultana Bălăcean, denpreună cu fiii dumnealor, dum-l biv vel hatman Ștefan Bălăcean, dum-l biv aga Constantin Bălăcean și dum-l biv vel comisu Ioan Bălăcean și de dumnealui Grigorie Bălăcean, spre slava și cinstea Sfintei Troițe, la leat 1825 august 30, în zilele luminatului Grigorie Dimitriu Ghica Voivod și a Prea Sfințitului Mitropolitului Grigorie Dimitrie Pietrarul”.

Biserica „Sfântul Nicolae” din Cățelu se află pe malul nordic al Dâmboviței. Pisania sa spune: „...cu voia Tatalui, cu puterea Fiului și cu săvârșirea Duhului Sfânt, ziditu-s-a

acest sfânt lăcaș cu hramul Sfântul Ierarh Nicolae, de către enoriașii parohiei și cu ajutorul material al familiei Ștefan Hagi Moscu”, la mijlocului veacului al XIX-lea. După bombardamentul din 4 aprilie 1944, pe ruinele rămase ale vechii bisericii s-a zidit noua biserică, de către enoriași. Mai există Biserica „Sfânta Parascheva” din Manolache.

În Glina avem un spectaculos *Monument al Eroilor* căzuți la datorie în timpul Primul Război Mondial (1916-1918).

Școli aflate pe teritoriul comunei sunt trei, grădinițe la fel, respectiv Școala Gimnazială nr.1 Glina cu Grădinița nr. 1 (cu program prelungit), Școala nr.2 cu Grădinița Cățelu și Școala Gimnazială nr.3 Bobești cu Grădinița nr.3. Nu există informații privind existența sau perpetuarea unor tradiții în zonă. A existat un obicei în trecut („Olaliile”), numite și „Focurile de Lăsata Secului”. Ca eveniment local important avem Ziua localității - pe 8 septembrie.

Nu există informații privind existența unor meșteșugari locali.

În școli avem Atelierul de Teatru „Alter Ego”, Grupul de Fluierași „Flautul Fermecat” și corul de fete „Angeli”. Aici apare și o revistă școlară. Mai sunt promovate pe plan local expoziții de pictură tematică și concursuri de dansuri sportive.

Comuna are și o casă de cultură modernă, cu 255 de locuri și o bază sportivă cu teren de fotbal (AS Club Sportiv Glina). În fiecare unitate de învățământ există un teren de sport și săli de clasă unde se pot susține mici evenimente culturale. ■

George V. GRIGORE

✍️ **prof. metodist Marius-Ovidiu SEBE**

PATRIMONIUL CULTURAL, comoara cea mai de preț a unui neam

Anul 2018 a fost declarat Anul European al Patrimoniului Cultural. În acest an, în toată Europa se sărbătorește la nivel național, regional și local diversitatea patrimoniului cultural european. Cu această ocazie, Casa Corpului Didactic Ilfov a organizat, la 21 martie, o dezbatere intitulată „Patrimoniul cultural al județului Ilfov - la confluența dintre trecut și viitor”, având ca temă patrimoniul cultural al județului și educația pentru conservarea și promovarea patrimoniului cultural în școlile ilfovene. Scopul activității a fost sensibilizarea opiniei publice și a cadrelor didactice privind importanța conservării și promovării elementelor de patrimoniu și a educației pentru patrimoniu, iar obiectivele urmărite au vizat familiarizarea cu terminologia specifică, popularizarea acțiunilor de conservare și promovare a patrimoniului cultural în județului Ilfov, modalități de valorificare a elementelor de patrimoniu cultural, exemple de bună practică privind educația pentru patrimoniu în școlile ilfovene.

Au răspuns invitației inspectorul școlar general adjunct al ISJ, Cristina Petre-Ghiță, directorul CJRAE Ilfov, Rodica Cozma și cadre didactice din județ care au supus dezbaterilor următoarele teme: Marius-Ovidiu Sebe, profesor metodist la CCD Ilfov: „Exemple de bună practică privind conservarea și promovarea elementelor de patrimoniu cultural tradițional în localitatea Brănești”; Mihaela Coman, masterand la Facultatea de Geografie, Universitatea București - „Curtea domnească a Cantacuzinilor, de la Afumați”; Iulia Călin, profesor la Școala nr. 1 Brănești - „Activități privind educația pentru patrimoniu derulate de Școala nr. 1 Brănești”; Niculina Chiripuci și Viorica Andrei, cadre didactice de la Grădinița nr. 1 Măgurele - „Păstrători de tradiții și obiceiuri în localitatea Măgurele”; Horiana Petrescu, bibliotecar la CCD Ilfov - „Bibliotecile și rolul lor în consemnarea patrimoniului cultural”; Cristina-Alina Ene, de la Asociația Culturală Brănești - „Reglementări legislative privind patrimoniul cultural. Noțiuni și definiții specifice”; Valeriu-Alexandru Zănescu, informatician la CCD Ilfov - „Semnificația și originea cuvântului Ilfov”.

Prin schimbul de idei, exemplele de bună practică și prezentările susținute s-a reiterat la unison faptul că patrimoniul cultural are o valoare universală pentru noi ca indivizi și pentru comunitățile și societățile noastre. Este important să îl păstrăm și să îl transmitem generațiilor următoare, școala având misiunea de a educa elevii în spiritul cunoașterii, păstrării și transmiterii mai departe a valorilor cultural-istorice cu care se identifică și se individualizează națiunea română față de celelalte popoare. S-a punctat și faptul că la nivelul județului Ilfov se impune o mai bună colaborare între autoritățile culturale și locale, ONG-urile cu preocupare în domeniu și nu în ultimul rând factorii educaționali pentru o mai bună coordonare privind acțiunile de conservare, promovare a patrimoniului cultural ilfovean, de educație pentru patrimoniu. ■

Fără carte nu se poate face carte! CCD Ilfov ține pasul cu exigențele și politicile educaționale de ultimă oră

✍️ **Horiana PETRESCU**

Casa Corpului Didactic Ilfov ține pasul cu exigențele și politicile educaționale de ultimă oră, iar activitățile de formare continuă cuprind o gamă foarte variată de domenii care reflectă deschiderea tot mai mare către formarea permanentă - „lifelong learning” și pentru profesionalizarea cadrelor didactice și didactice auxiliare.

Se constată, astfel, an de an, consolidarea poziției Casei Corpului Didactic de centru de resurse și asistență educațională și managerială pentru cadrele didactice și didactice auxiliare, pentru personalul din învățământul preuniversitar.

Biblioteca CCD Ilfov se integrează eforturilor CCD Ilfov, de flexibilizarea și diversificare a serviciilor oferite utilizatorilor ei, cadre didactice din învățământul preuniversitar ilfovean. Pentru a răspunde nevoilor de formare în domeniul informării și documentării ale bibliotecarilor, responsabililor CDI, au fost gândite cele două întâlniri semestriale, care s-au desfășurat în două centre de informare și documentare, școlare din județul Ilfov: Școala Gimnazială nr. 1 Cernica și Școala Gimnazială nr. 1 Tunari.

Cum stimulăm frecventarea bibliotecii școlare, a centrului de documentare și informare? Cum putem promova lectura independentă în biblioteca școlară sau centrul de documentare și informare? Aceste întrebări au constituit subiecte de dezbatere pentru participanții la activitățile cu caracter metodic, organizate de CCD Ilfov pentru bibliotecarii școlari, documentariștii și responsabili Centrelor de Documentare și Informare (CDI) din județ. Cum poate profesorul să mărească șansele ca elevii să citească? În ce măsură bibliotecarul, cadru didactic auxiliar, poate să ofere sprijin pentru dezvoltarea competențelor de lectură la elevi și combaterea analfabetismului funcțional? Una din soluțiile propuse a fost aceea de a acorda atenție bazelor de dezvoltare a acestor deprinderi de lectură, și anume educația timpurie, atât de importantă pentru formarea ulterioară a viitorilor cititori.

Centrul de Documentare și Informare din Școala Gimnazială nr. 1 Tunari este un exemplu de spațiu de lectură în care elevii vin cu drag și nu doar pentru că le este impus, adică nu doar pentru că „m-a trimis doamna...”

Nu întâmplător discuțiile abordate cu ocazia întâlnirii metodice, desfășurate aici au fost tocmai despre „Modalitățile de încurajare a lecturii independente în rândul școlarilor” (30.03.2018).

Formarea competențelor lectoriale începe de la vârste timpurii și se continuă pe toată durata școlarizării, iar, pentru a se realiza la parametri optimi, presupune, încă de la început, implicarea familiei, a comunității.

Prof. Coca Codreanu, profesor pentru învățământ primar și directorul școlii, a prevăzut în Planul de dezvoltare instituțională strategii pentru promovarea lecturii și pentru promovarea centrului de documentare și informare din incinta școlii, un spațiu funcțional și prietenos, din care nu lipsesc cărțile frumoase și un om sufletist care le însușește prin animațiile de lectură nelipsite din orice CDI.

Animația lecturii este o activitate de mediere între cărți și cititori, destinată să-i apropie de universul cărții, oferindu-le căi de comprehensiune cât mai explicate.

Știm prea bine că, în privința educației, nimic nu este mai eficient decât exemplul personal.

Responsabilul CDI de la Tunari, prof. Ion Dobrițoiu, este pasionat de cărți și de lectură.

Preocupat de găsirea celor mai bune metode pentru cultivarea plăcerii de a citi la elevii școlii, ne-a oferit șansa să o cunoaștem pe Liliana Gabroveanu, autor de cărți de basme, povești și povestiri pentru cei mici, dar, nu numai.

Profesor de Educație muzicală, absolventă de Conservator, violonistă, cu participări și premii la concursuri muzicale, doamna Gabroveanu ne-a citit „Vioara din cutie”, care ne-a încântat și ne-a făcut, pe noi, cei prezenți să înțelegem cât de fascinantă poate fi împărăția muzicii, a sunetelor făurite meșteșugit, care, la fel ca și cuvântul, aduc ...lumina. Lumina cunoașterii, a înțelegerii...

Din partea CCD Ilfov, prof. dr. Florin Petrescu, directorul instituției, a prezentat activitățile pe care le-a avut planificate până acum în acest an deosebit de important, al Centenarului, invitând bibliotecarii, responsabili CDI din județ să se implice: concursul de educație rutieră, desfășurat la 12 aprilie, concursul de reviste, broșuri, pliante (26 aprilie), excursia CCD la Cernăuți (28 aprilie - 1 mai), săptămâna CCD Ilfov. ■